

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2015. május 14. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T:

A testi sértés büntette miatt a vádlott ellen indított büntetőügyben a **Szolnoki Törvényszék** 2014. június 27. napján kihirdetett **8.B.773/2013/36.** számú ítéletét

m e g v á l t o z t a t j a:

A vádlott cselekményét testi sértés büntettének [Btk. 164. § (1) bekezdés, **(3) bekezdés**, (8) bekezdés 1. fordulat] **minősíti.**

Egyebekben az elsőfokú ítéletet **helybenhagyja** azzal, hogy az első fokú eljárás során felmerült, a vádlott által fizetendő büntügyi költség összege helyesen **537.601.-(ötszázharminchétezer-hatszázegy) forint.**

A vádlott által a 2014. június 28. napjától 2015. május 14. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe **beszámítja.**

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárás során felmerült **40.000.-(negyvenezer) forint** büntügyi költség megfizetésére az államnak, a Szolnoki Törvényszék Gazdasági Hivatalának felhívása szerint.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Í N D O K O L Á S:

Az elsőfokú bíróság a vádlottat testi sértés büntette [Btk. 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés 1. fordulat] miatt 6 év szabadságvesztésre és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte.

A szabadságvesztést börtönben rendelte végrehajtani azzal, hogy abból a vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

Elrendelte a Szolnoki Városi Bíróság 3.Fk.760/2010/20. számú ítéletével kiszabott 10 hónap börtönbüntetés végrehajtását. Rendelkezett a vádlott által 2014. március 11. napjától előzetes fogvatartásban töltött idő szabadságvesztésbe történő beszámításáról, a (magánfél neve) magánfél által bejelentett polgári jogi igény érvényesítését egyéb törvényes útra utasította, és kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült büntügyi költség viselésére.

A törvényszék ítélete ellen az ügyész a vádlott terhére súlyosítás, a szabadságvesztés büntetés hosszabb tartamban való megállapítása érdekében, a vádlott és védője egyezően enyhítés végett jelentett be fellebbezést.

A fellebbviteli főügyészség az ügyész által bejelentett fellebbezést fenntartotta, míg a vádlott és védője által enyhítés érdekében bejelentett fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Indítványozta az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás kiegészítését, a vádlott, valamint a sértett testmagasságával és testsúlyával, valamint az egyes testtájékokat ért sérüléseken az erőbehatás nagyságával. Észrevételezte, hogy a törvényszék az ítélet rendelkező részében az elkövetési fordulatra történő hivatkozást római számmal jelölte és nem arab számmal. Indítványozta ezen túlmenően a jogi indokolás, valamint a jogszabályi hivatkozások kiegészítését is. Összességében az elsőfokú ítélet megváltoztatására, a vádlottal szemben hosszabb tartamú szabadságvesztés büntetés kiszabására tett indítványt.

A vádlott fellebbezésének indokolásában kifejtette, hogy az egész bűncselekmény elkövetésére nem került volna sor abban az esetben, ha a sértett a vádlott korábbi tiltása ellenére nem jelenik meg a lakásában. Előadta továbbá, hogy a tanúk az elsőfokú tárgyalás során zavarban voltak és nem valós vallomást tettek, összességében a büntetés enyhítését indítványozta.

A védő a fellebbezési nyilvános ülésen kifejtette, hogy az irányadó szakértői véleményekre figyelemmel nem lehetett kétséget kizáró módon megállapítani, hogy a sértettnél észlelt életveszélyes sérülés a vádlott által a sértett fejére mért ütés, vagy az elesés hatására indirekt módon jött létre, így ezen körülményt mindenképpen indokolt a javára értékelni. Hivatkozott továbbá arra, hogy bár az elsőfokú bíróság enyhítő körülményként nem értékelte, de a bűncselekmény elkövetésére nagyfokú sértetti közrehatás miatt került sor - hiszen a sértett a vádlott tiltása ellenére jelent meg a vádlott lakásán -, amely szintén nyomatékos enyhítő körülménynek tekintendő. Mindezekre figyelemmel az elsőfokú ítélet megváltoztatására és a vádlottal szemben kiszabott büntetés lényeges enyhítésére tett indítványt.

A másodfokú bíróság a fellebbezési eljárásban a Be. 348. § (1) bekezdése szerint eljárva a törvényszék ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírált. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság eljárása során nem vétett olyan eljárási szabálysértést, amely az ítélet érdemi felülbírálatának akadályát képezné.

A törvényszék a tényállás-felderítési kötelezettségének eleget tett, a vád tárgyát képező releváns tényekre a bizonyítást a szükséges körben és mélységben felvetette. Az ennek során beszerzett bizonyítékokat egyenként és összességükben is mérlegelési körébe vonta, és indokolási kötelezettségének is eleget téve, logikus és az iratoknak mindenben megfeleltethető magyarázatát adta annak, hogy a tényállást miért a cselekmény elkövetésének kezdetét észlelő tanúk vallomása és egyéb bizonyítékok alapján állapította meg, elvetve e körben a vádlott bírósági tárgyalás során előterjesztett védekezését.

A törvényszék által ezzel összefüggésben kifejtettek összhangban voltak az eljárás során felmerült egyéb bizonyítékokkal is.

A másodfokú bíróság a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján az elsőfokú ítélet tényállását az alábbiakkal kiegészítette:

A vádlottal szemben a Szolnoki Városi Bíróság 3.Fk.760/2010/20. számú ítéletével kapcsolatos próbaidő 2012. november 24. napjáig tartott.

Az ítélet 8. oldalának 2. bekezdésében rögzített adatokat az erőbehatások számára és erejére vonatkozóan a tényállásba utalta.

A fenti kiegészítésekkel a törvényszék által megállapított tényállást az ítélet tábla a felülbírálat alapjául elfogadta annak megjegyzésével, hogy a sértett és a vádlott testsúlyával és testmagasságával nem látta szükségesnek az ítélet kiegészítését, mint ahogyan azzal sem, hogy a sértett a vádlott tiltása ellenére jelent meg a vádlott lakásában, figyelemmel, hogy az utóbbi körülményre vonatkozóan csak a vádlott nyilatkozata állt rendelkezésre, és az elsőfokú bíróság által mérlegelés útján megállapított tényállás ezen körülményt nem tartalmazza.

A törvényszék a megalapozott tényállásból okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, és helyesen állapította meg azt is, hogy a vádlott magatartása életveszélyt okozó testi sértés büntetnének minősül. A cselekmény minősítése, illetve az ezzel kapcsolatos jogi indokolás azonban egyaránt hiányos volt, így az kiegészítésre szorult.

A törvényszék helyesen járt el, amikor vizsgálta, hogy a cselekmény elkövetésekor, avagy az elbíráláskor hatályos büntető törvényt kell alkalmazni, és megfelelően jutott arra a következtetésre is, hogy az elbíráláskor hatályos büntető törvény a vádlott számára kedvezőbb elbírálást eredményez, azonban ennek vizsgálatára alapot az 1978. évi IV. törvény 2. §-a teremtett.

Tekintettel arra, hogy az 1978. évi IV. törvény 83. § (2) bekezdése és a Btk. 81. § (3) bekezdése egyaránt akként rendelkezik, hogy a határozott ideig tartó szabadságvesztés kiszabásakor a büntetési tétel középértéke irányadó, az 1978. évi IV. törvény 47. §-a 2. fordulója azonban a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját börtön végrehajtási fokozatú szabadságvesztés büntetés esetén a büntetés háromnegyed részének kitöltését követően teszi lehetővé, míg a Btk. 38. § (2) bekezdés a) pontja a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon, így a feltételes szabadságra vonatkozó kedvezőbb rendelkezés miatt helyes volt az elbíráláskori büntető törvénykönyv alkalmazása.

Azt helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a vádlott egyenes szándéka terjedt ki a sértettnek való testi sérülés okozására, míg arra vonatkozóan az eljárás során nem merült fel adat, hogy a vádlott szándéka a sértett életének kioltására is irányult volna. Ugyanakkor a törvényszék elmulasztotta annak megállapítását, hogy a vádlott által kifejtett erőbehátások számára és erejére figyelemmel a vádlottnak számolnia kellett azzal, hogy az általa a sértettre mért ütések, illetve az ebből fakadó esés miatt fennáll a reális esélye annak, hogy a sértett a bántalmazással összefüggésben 8 napon túl gyógyuló sérüléseket szenvedjen el, így a vádlott szándéka a 8 napon túl gyógyuló sérülés okozására irányult.

A Btk. 164. §-a szerinti testi sértésnek két alapesete van. Az (1) és (2) bekezdés szerinti könnyű testi sértés vétsége, illetve az (1) és (3) bekezdés szerinti súlyos testi sértés büntetése. A törvényi tényállás minősített eseteket is szabályoz, amelyek részben eltérő büntetési tételt alkalmaznak a különböző alapesetekhez képest, részben pedig a megvalósult alapesettől függetlenül ugyanazon büntetési tételt rendelik az egyes minősített esetekhez.

A Btk. 164. § (8) bekezdése nem tesz a büntetésben különbséget aszerint, hogy a súlyosabb eredmény az életveszély, vagy a halál melyik alapesethez kötődik, azonban valamely bűncselekmény minősített esete kizárólag az alapesettel együtt állapítható meg, anélkül nem, minthogy bűncselekmény nincs törvényi alaptényállás nélkül. Éppen ezért tévesen járt el a törvényszék, amikor a jogi indokolás körében elmulasztotta a 8 napon túl gyógyuló sérülés okozására irányuló szándék, illetve ezzel összefüggésben a Btk. 164. § (3) bekezdésére is történő hivatkozást.

A másodfokú bíróság a törvényszék mulasztását pótolva a fentiek szerint azt állapította meg, hogy a vádlott által támadott testtájakra, illetve arra figyelemmel, hogy a vádlott a sértettre több közepes, illetve nagy erejű ütet is mért, ezért a szándéka a 8 napon túl gyógyuló sérülés okozására is kiterjedt. Ugyanakkor ahogyan azt a törvényszék helyesen megállapította, a sértett által ténylegesen elszenvedett életveszélyes sérülés vonatkozásában azt nem lehetett megállapítani, hogy az a vádlott által a sértettre mért ütés, avagy a sértett elesése során indirekt módon alakult ki. Így helyesen járt el, amikor ezt a körülményt nem értékelte a vádlott terhére, és azt állapította meg, hogy bár van okozati összefüggés a vádlott által kifejtett bántalmazás és a sértett által elszenvedett életveszélyes sérülés között, azonban ezen súlyosabb eredményre, azaz az életveszélyes sérülésre vonatkozóan a vádlott szándéka nem, csupán a - hanyag - gondatlansága terjedt ki. Az ezzel kapcsolatos okfejtését a másodfokú bíróság is osztotta, így erre figyelemmel az ítéletábra a vádlott által elkövetett cselekményt a Btk. 164. § (1) és (3) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés 1. fordulata szerint minősülő és büntetendő testi sértés büntetékének minősítette.

A büntetés kiszabása során figyelembe vett körülmények vizsgálata során a másodfokú bíróság mellőzte az életveszély közvetlen voltának súlyosító körülményként történő értékelését, hiszen ez a bűncselekmény megvalósulásával szükségképpen együtt jár, az életveszély közvetett volta képezhetne csupán enyhítő körülményt.

További enyhítő körülményként értékelte az ítéletábra egyrészt azt, hogy a vádlott szándéka nem terjedt ki a minősítést megalapozó sérülés okozására, arra csupán a gondatlanság enyhébb foka, a negligentia terjedt ki, valamint a vádlottnak fel nem róható időmúlást.

Az így helyesbített bűnösségi körülményekre is figyelemmel helyesen jutott a törvényszék arra a következtetésre, hogy a vádlottal szemben a büntetési célok kizárólag végrehajtandó szabadságvesztés büntetés és közügyektől eltiltás kiszabásával érhetőek el. Elmulasztotta azonban a mellékbüntetéssel kapcsolatos jogi indokokat kifejtetni. A másodfokú bíróság ezért a jogi indokolást ebben a körben kiegészítette azzal, hogy tekintettel a vádlott által elkövetett cselekmény jellegére és tárgyi súlyára, a többszörösen büntetett előéletű vádlott méltatlan arra, hogy részt vegyen a közügyek gyakorlásában.

Az elsőfokú bíróság törvényes nemű és a számba vett bűnösségi körülményekre figyelemmel még a fenti kiegészítésekkel együtt is törvényes mértékű szabadságvesztés büntetést és közügyektől eltiltást szabott ki, így annak sem lényeges enyhítése, sem lényeges súlyosítása nem volt indokolt. Tekintettel arra, hogy a vádlott több esetben volt testi sértés büntette miatt már büntetve, és a jelen cselekményét vele szemben korábban kiszabott végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztés büntetés próbaideje alatt követte el, ezért helyesen jutott a törvényszék arra az álláspontra, hogy a jelen esetben alkalmazandó középértékhez képest, amely 5 év, indokolt a szabadságvesztés hosszabb tartamban történő megállapítása. Ugyanakkor figyelemmel a vádlott vonatkozásában jelentkező enyhítő körülményekre, az eredményre kiterjedő gondatlanságra, a beismerésre, a sértett megbocsátására, még a nagyobb súlyú súlyosító körülmények mellett sem indokolt az ennél lényegesen hosszabb tartamú szabadságvesztés büntetés kiszabása.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy a törvényszék ítéletében elmulasztotta a középérték jogszabályi alapjának feltüntetését, amely a Btk. 81. § (3) bekezdése, illetőleg bár helyesen eltiltotta a vádlottat a közügyek gyakorlásától, azonban elmulasztotta annak jogszabályi alapjának a feltüntetését, amely a Btk. 61. § (1) és (2) bekezdése, illetőleg a Btk. 62. § (1) bekezdése, s ezért az ítéletábra azokat pótolta.

Egyebekben az elsőfokú bíróság helyesen rendelkezett a feltételes szabadság legkorábbi időpontjáról, a vádlottal szemben kiszabott felfüggesztett szabadságvesztés büntetés végrehajtásának elrendeléséről, a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a polgári jogi igény érvényesítésének egyéb törvényes útra utasításáról és a bűnügyi költség viseléséről.

A polgári jogi igénnyel kapcsolatos rendelkezésével összefüggésben azonban rámutat a másodfokú bíróság arra, hogy a polgári jogi igény érvényesítésének egyéb törvényes útra utasításának helyes indoka nem az, hogy ennek összecszerúsége csak további bizonyítás eredményeként lenne megállapítható. A magánfél által előterjesztett polgári jogi igény egyéb törvényes útra történő utasítása azért volt helyes, mert a büntetőeljárás, mint adhéziós eljárás keretében kizárólag a bűncselekménnyel közvetlenül okozott kár megtérítésére lehet az elkövetőt kötelezni.

Tekintettel arra, hogy (magánfél neve) magánfél által előterjesztett polgári jogi igény nem ilyen jellegű volt, ezért annak elbírálására a büntetőeljárásban abban az esetben sem lett volna lehetőség, ha az összecszerúség egyértelműen megállapítható.

A kifejtettekéből következik, hogy a másodfokú bíróság a súlyosítás és az enyhítés érdekében bejelentett fellebbezéseket egyaránt alaptalanoknak ítélte, és az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, egyebekben pedig a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy mivel az elsőfokú bíróság számítási hiba folytán tévesen állapította meg a vádlott által fizetendő bűnügyi költség összegét, ezért azt helyesbítette.

A másodfokú bíróság a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján rendelkezett a vádlott által az elsőfokú ítélet ítélet kihirdetése óta előzetes fogvatartásban töltött idő szabadságvesztésbe történő beszámításáról.

A fellebbezési eljárás során a vádlott kirendelt védőjének díjával összefüggésben felmerült bűnügyi költség viseléséről az ítélőtábla a Be. 381. § (1) bekezdése alapján, figyelemmel a Be. 338. § (1) bekezdésére is, rendelkezett.

A végzés elleni fellebbezési jog kizárása a Be. 386. §-án alapul.

Szeged, 2015. május 14. napján

Dr. Mezőlaki Erik s.k.
a tanács elnöke

Dr. Nagy Erzsébet s.k.
a tanács tagja, előadó

Dr. Halász Edina s.k.
a tanács tagja

A Szegedi Ítélőtábla Bf.II.526/2014/12. számú ítélete és a Szolnoki Törvényszék 8.B.773/2013/36. számú ítélete a jelen ítéletben foglalt változtatással a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2015. május 14. napján

Dr. Mezőlaki Erik s.k.
a tanács elnöke

